

Bez naziva

Peruzović, Estera Mihaela

Undergraduate thesis / Završni rad

2021

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:704360>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-25**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti

ZAVRŠNI RAD PREDDIPLOMSKOG STUDIJA: SLIKARSTVO

Student:

Estera Mihaela Peruzović

Akadska godina: 2020./2021.
Mentor: Red.prof.art. Igor Rončević
Matični broj studentice: 3803/s

Zagreb, rujan 2021.

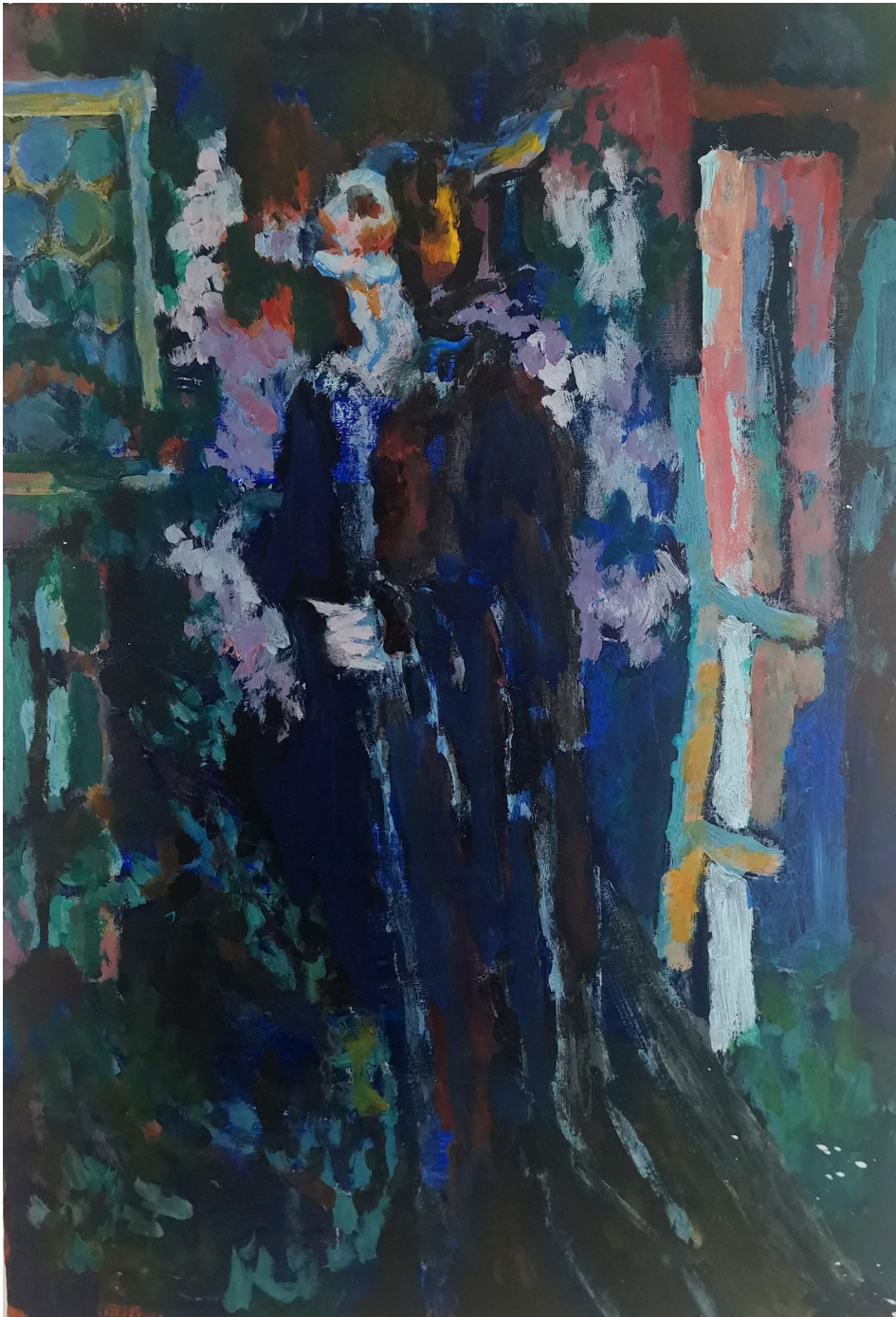
Inspiraciju kao polazišni elan stvaralaštva teško opisujemo, češće doživimo ili još poetičnije rečeno osjećamo. Ja svoju inspiraciju kroz većinu svojih radova smatram interdisciplinarnim oduševljenjem. Rijetko kada ugledam neki pejzaž ili mrtvu prirodu koja me svojom ljepotom nagna na stvaranje. Moja inspiracija proizlazi iz isprepletenosti triju umjetnosti; glazbene, literarne te filmske. Sve tri navedene stječu svoje ostvarenje u postizanju harmonije, svako umjetničko djelo zasniva se na odmjerivosti, stilski izabranim elementima kojima maštovitost, talent i majstorstvo daju da budu cjelovita i kvalitetna djela. Još kao dijete, odlazeći sa roditeljima na balet i opere, razvijam svoje divljenje posebno prema Petru Iljiču Čajkovskom, a kasnije i drugim skladateljima kao što su Gaetano Donizetti, Giacomo Puccini, Giuseppe Verdi te brojni drugi. Opere spomenutih skladatelja u svom libretu čuvaju iznimne sadržaje emotivna, često tragična ozračja. To se ozračje, dojam koje djelo ostavlja na gledatelje, kasnije lako prenosi i interpretira u vidu neke druge umjetnosti, jer je samo po sebi stvoreno za druge. Kada pogledate, odlušate i razumijete opere kao što su *Aida*, *Il trovatore* ili *Norma*, zaista rijetko tko bi ostao ravnodušan i nedirnut. Jako sličan osjećaj počela sam primjećivati još u djetinjstvu gledajući filmove. Zato glavnom inspiracijom za svoja djela zasigurno smatram upravo Disneyeve filmove. *Trnoružica*, bajka braće Grimm, uglazbljena iznimnim skladateljskim stvaralaštvom Georgea Brunsu i uprizorena predivnom animacijom te upotpunjena ilustrativnim dijelom Eyvinda Earlea transformirana je, gotovo unaprijeđena do iznimnog animiranog filma posebne kvalitete koji jedan potpuno drugačiji sjaj dobiva u igranom filmu *Maleficent*, također Disneyeva adaptacija. Scene iz tih filmova dostigle su savršenstvo režije, kadrova odnosno kompozicije i time ih kao inspiraciju, predložak mijenjam tek u onom već spomenutom ozračju. Ambijent postignut tonovima, prigušenošću, kontrastom ili potpuno drugim bojama na već viđen motiv postavlja upravo novi ambijent, nekad gotovo nesrodan prvotnom. Čistim bojama, ekspresivnijim potezima i odmakom od čvrsta crteža pokušavam ostvariti ilustrativni izgled uz apsolutno slikarski pristup. Time se bajkovitost samih motiva naglašava i bajkovitošću zaigrana stvaranja, jer uz prethodno definiranu kompoziciju igrom postavljanja svijetla te boje slika djeluje "slobodno naslikano". Plava i tirkizna u kontrastu sa toplijim bojama inkorporirane s dekorativnim elementima ostvaruju raznolikost ploha, a time i planova stvarajući dojam prostornosti. Od četiri rada izložena na završnoj izložbi jedan se razlikuje svojom tematikom. To je slika mojih bake i dide u šetnji austrijskom šumom, meni rekla bih i najdraži rad, možda baš zbog motiva koji je svojom toplinom i značajem utjecao pri radu na užitak u slikanju i uspješno izvedeno djelo. Svi radovi izvedeni su u tehnici akrilne boje na papiru u kojoj sam se vjerujem dobro snašla te mi odgovara brži tempo rada uz mogućnost debljih nanosa boje pa i taj gradivni element svojom teksturom naglašava dijelove koji takvima trebaju biti, kao na primjer djevojčica ili lica i ruke. Tako debljim, grubljim nanosom naglašeni su najnježniji i najbitniji dijelovi, moglo bi se reći u kontrastu sinestetička doživljaja. Spomenuvši sinesteziju, ja svoje slike slikam i čujem ono što sam već slušala. Glazba koja je u svojoj biti apstraktna, u meni stvara jasne i sasvim konkretne slike. Za mene su one samo reinterpretacija glazbe i priče i filma, sa nastojanjem da budu *Allegro cantabile*, dok njihov najljepši dio doživljavam baš poput arije koja krasi nešto što je puno veće od samo te jedne melodije koja nas prati i nakon slušanja.

Zla kraljica, akril na papiru, 150 x 100

Zlurada i beštija, akril na papiru, 110 x 70

Zlurada, akril na papiru, 50 x 40

Baka i dida, akril na papiru, 50 x 40

